

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 109:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Drs K. Schilder, Drs C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groshoide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr P. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Middel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f9.— per jaar.
Advertentie: 35 cent per regel.

INHOUD: Het jaar 1924. III. — Uit de Schrift: Geringe zonden (Num. 20:10 en 11). — Kerkelijk Leven: Een Ethische Dogmatiek V. Het aanblijven van Prof. Dr H. H. Kuiper, Contra Naturam. — Opvoeding en Onderwijs. Eigenaardige handing. — Pop. Wet. Schetsen: Een zeventiende eeuwse Gideon VII. — Uit het Pub. en Soc. Leven: Ontwerp-Standprogramma VI. De theologische Studiel. en het Sociale Leven. Cellenstatistiek. Belangstelling in den arbeid. Het voornamste in deze week. Post. vragingen. Puzzles. Een lijst? — Geestelijke Adviezen: Nog eens „vroegdoop“. Bazaar. — Uit de Buitenlandse Kerk. — Perscheur. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

HET JAAR 1924.

III.

De wereldpolitiek.

Als teken des tijds wordt het bolsjevisme te ernstiger, wanneer men let op zijn sterke vorderingen in China, Japan en andere Oostersche landen.

Onwillekeurig brengt de christen dit in verband met Ezechiëls profetie omtrent Gog (Ez. 38).

Voorzover het geheim der profetie zich ontsluit, zullen ten tijde van den Antichrist juist volkeren, die totnogtoe weinig invloed oefenden op de wereldhistorie, dan in beweging komen.

Als we de kaart overzien, denken we aan Mongolië en nog andere deelen in Azië en Afrika.

Zou het nu het bolsjevisme gelukken, dat met zijn revolutiegeest te doortrekken, dan zou een toestand worden geschapen, die den christen met huivering vervult.

Daarbij komt, dat, als men sommige berichten gelooven mag, de daareven genoemde landen voor het bolsjevisme als open liggen.

Dit kan een oogenblik verwondering wekken. Immers, het bolsjevisme heeft zich als brutaal anti-religieus doen kennen.

En de Oostersche volkeren zijn alle religieus gearde, zij het dan ook, dat het Buddhisme geen religie in den eigenlijken zin mag heeten.

Wat de verbazing nog meer doet stijgen, is, dat niet alleen de aanhangers van deze valsche religies voor het bolsjevisme worden gewonnen, maar dat het zelfs adepten maakt onder de betrekkelijk weinige christenen in die landen. De bekende Soen Yat Sen, een der voornaamste staatslieden in China en die als christen te boek staat, moet levens het bolsjevisme hebben aangenomen.

Hoe komt dat?

Omdat het bolsjevisme twee aangezichten heeft. In eigen land openbaart het zich als anti-theïstisch. Voor de Westersche volkeren kan dat niet verborgen blijven. Daarom richt het zich naar het Westen met een gelaat, dat door godsdiensthaat is geteekend.

Maar naar het Oosten grimeert het de anti-religieuze trekken weg. Het propageert geen godsdienst, maar ageert ook niet tegen den godsdienst. Het neemt den schijn aan, alsof het ieder volk zijn eigen religie wil laten behouden.

Het spekeleert uitsluitend op den eenzijdigen gemeenschapszin, die aan elk Oosters volk eigen is.

In het Oosten toch heerscht de kuddengeest.

Het kommuniste zit den Oosterling in het bloed.

En waar er nu een drang werkt om zich de Westersche beschaving eigen te maken en uit het Westen zich een kommuniste presenteert, daar wordt al heel spoedig aansluiting verkregen.

Mocht het nu het bolsjevisme gelukken het Oosten en ook Afrikaansche landen met zijn kommuniste te doorgloeien, dan zal het op het geschikte moment zijn masker afleggen.

Het zal zich toonen in zijn anti-christelijken, anti-goddelijken, anti-religieuze aard.

De volkeren, welke het in zijn macht heeft, zullen zich daaraan niet kunnen onttrekken.

En dan...?

Neen, ook nu treden we niet als profeet op. God heeft de tijden en gelegenheden in Zijn hand.

Er zijn ook tekenen, welke doen vragen of voor het bolsjevisme niet het stadium van ontbinding is ingetreden.

1924 telde onder zijn dooden ook de ziel van het bolsjevisme: Lenin.

Als een godheid leeft deze in veler gedachten voort.

Maar de nagedachtenis van Lenin oefent niet de magische kracht van den levenden persoon.

De verdeeldheid tusschen Lenin en Trotski is na het overlijden van den eerste pas goed aan het licht gekomen.

Leninisten en Trotskianen staan scherp tegen elkander over.

De eersten hebben de macht in het oude Kremlin, de laatsten vinden hun bolwerk in het leger.

Zoo deze scheur verder werd gereten, zouden beide groepen elkander misschien met huid en haar verslinden en kon een nieuwe toekomst dagen.

Doch, mogelijk is „dagen“ hier weer te veel gezegd.

Want er zou ook een richting zich kunnen baanbreken, nog erger dan het bolsjevisme.

Met iedere mogelijkheid dient rekening gehouden.

Als gunstiger tekenen zijn aan te merken de vele boerenopstanden, welke veelal een religieuze drijfveer hebben. Ook in de kleine steden groeit het protest tegen het antichristendom. Zullen deze verschijnselen aanzwellen tot een geweldigen stroom?

Het is Gode alleen bekend.

Wel behoorde de wereldpolitiek zich krachtig tegen de bolsjevistische epidemie te verweren.

We wezen er reeds op, dat 1924 daarvan reeds iets te aanschouwen gaf.

Aankankelijk deed het zich anders aanzien.

Frankrijk en Engeland erkenden de sovjet-regering de jure.

Later werd men voorzichtiger.

Toch wordt de noodzakelijkheid van eendrachtig samenwerken tot vernietiging der Russische „cellen“ nog niet helder genoeg ingezien.

Alleen de randstaten van Rusland hebben er oog voor, dat het al dan niet doorwerken van het bolsjevisme buiten de Russische grenzen voor hen een levenskwessie is.

Het beteekent voor hen een strijd om het nationale voortbestaan.

Doch in de andere landen werd de wereldpolitiek door andere factoren beheerscht.

Want werkelijke wereldpolitiek werd er gevoerd in 1924.

Daardoor zal dit jaar in de annalen bekend blijven.

Een „wereldpolitiek“ in den meest intensieven zin van het woord.

In menig rijk was de nationale aan de wereldpolitiek ondergeschikt.

Het aftreden of aanblijven van ministeries stond soms in nauw verband met den politieke koers, welke zij insloegen, al deed bij het heengaan iets anders als officieel struikelblok dienst.

En in die wereldpolitiek vonden — wondere gebeurtenis! — idealisme en materialisme elkander.

In het brandpunt van de wereldpolitiek stond Duitsland.

Het kan niet ontkend, dat in de verschillende landen zachtere, mildere gevoelens jegens Duitsland zich baanbreken.

Maar tegelijk werd men ontblinddoekt voor het feit, dat slechts door Duitsland vrij te doen ademen en financieel te helpen, de schadevergoeding, waarnaar men zoowel aan deze als gene zijde van den Oceaan haakte, in de respectievelijke rijkslaadjes kon worden gestort.

Begin April kwam de commissie-Dawes met een plan van herstel.

In het laatste van April (den 25sten) werd het door Engeland, Frankrijk en België als basis van beraadslaging aanvaard.

Op 16 Juli werd door Ramsay MacDonald de Londensche conferentie geopend.

De 16de Augustus bracht de sluiting van de Londensche conferentie, waarop het protocol van Londen, dat de verwerkelijking van het Dawes-

plan inhield, werd geteekend, dat daarna door de belanghebbende landen werd geratificeerd.

Naast het protocol van Londen heeft 1924 ook op zijn rekening het protocol van Genève, waarin de idee van „ontwapening“, bedield in den zin van verminderde wapening en onderling steun verleenen ter handhaving van den wereldvrede, in artikelen werd vastgelegd.

Men is het er echter niet over eens of dit protocol op de credit dan wel op de debetzijde van 1924 moet worden geschreven.

Voor den kroniekschrijver, die tevens als boekhouder fungeert, een raar geval.

Wij voor ons zouden het op de debetzijde willen plaatsen.

Tenminste, gelijk het daar ligt.

Ondergaat het sterke wijzigingen, dan zou ons oordeel kunnen veranderen.

Maar bij de intrede van 1925 zag het daarnaar niet uit.

De wereldpolitici, te Genève bijeen, toonden zich over het geheel wat te optimistisch.

Uiteraard heeft de wereldpolitiek meer knopen te ontwarren dan de nationale politiek, schoon die op dit punt ook niet misdeeld is.

En knopen doorhakken kan goed zijn voor één keer.

Doch als men er een gewoonte van maakt, ont-knoopt men het verzet.

In elk geval heeft de wereldpolitiek in 1924 pionnen vooruitgeschoven.

1925 moet nu zotten en zal wel groote stukken moeten aanspreken.

Maar 't is waar, wereldpolitiek is geen spel.

Ze is harde ernst.

Boven de wereldpolitiek — en dat geeft rust — zit Hij, die alle dingen werkt naar den raad van Zijn wil.

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Geringe zonden.

Hooft toch, gij wederspannigen, zullen wij water voor ulieden uit deze steenrots te voorschijn brengen? Toen hief Mozes zijne hand op en hij sloeg de steenrots tweemaal met zijn staf.

Numeri 20:10 en 11.

Het trouwe Woord van God verdroomt het leven van Gods knechten niet, verbloemt geen enkele hunner zonden, maar toont hen ons, gelijk ze in de werkelijkheid hebben geleefd en hebben gezondigd, menschen van gelijke beweging als wij.

Abraham is de vader aller geloovigen, maar we zien hem niet de waarheid scharrelen, als hij gevaar ducht in Egypte. Jakob is Israël, vorst Gods, maar ook Jakob, de hiellichter, die zijn broeder de eerstgeboorte aftroggelt en straks bedriegelijk hem den vaderlijken zegen durft ontfutselen. En David is de man naar Gods hart, de koning van Gods keus, maar ook de rijke roover, die den arme zijn eenig ooglam waagt te ontfutselen. En Petrus' belijdenis is de rots, op welke Christus Zijn gemeente heeft willen bouwen en hoor hem in des hoogepriesters hof.

Het trouwe Woord van God dekt van Gods kinderen, ook van de allerheiligste, de overtredingen niet weg.

Als ge Mozes ziet weerkeren van den berg, gedoopt in hemelglans, die hem het aangezicht doet glinsteren... ge zoudt zeggen: een heilige! Zeg het maar, het mag wel: heilige Mozes!

Maar dan komt het trouwe Woord van God en fantaseert ook van dezen heilige de zonde niet weg.

Een zonde, zoo zwaar van God gestraft. Hij zal het volk niet mogen inbrengen in het land, dat van den Heere is beloofd. En dat moet voor dezen Mozes wat zijn geweest!

* * *

Het schijnt wel een heel gering vergrijp, dat ons van Mozes wordt gemeld. Als er niet aanstands het strafwoord des Heeren aan was ver-